

Звідкись налетів грайливий вітерець, заплутався у побурілому каштановому листі, злегка доторкнувся до гілок — і тротуаром почали вибрикувати блискучі, ще вологі від шкаралупи каштани.

Їх тут же підхоплювали пішоходи, ніжно їм усміхалися, пестили руками і ховали до кишень, в сумки чи просто несли на розкритих долонях, милуючись карими красенями.

Неподалік на лавці сиділо двоє школяриків: набурмосений хлопчик з непокірною чорною чуприною, що з'їжилася над високим чолом, і білява дівчинка, очі якої висвічували погожим небом, а губи нагадували дві скибочки перестиглого кавуна. Поруч стояли портфелики з книжками. Вона, жестикулюючи тонкими руками, щось тихо доводила чорноокому.

Але той, заклавши пальці в кишені вилялях синіх штанів, не помічав ні пішоходів, ні каштанів, які іноді падали коло самісіньких ніг, ні голубоокої.

Раптом дівчинка побігла за каштаном, що покотився на край тротуару. Він ще не вилупився із своєї темно-зеленої домівки, вкритої густими гострими колючками. Шкаралупка лише лопнула посередині, і звідти лукаво посміхався кароокий каштан.

Дівчинка підняла знахідку, підійшла до хлопчика і ніжно:

— Подивись, Івасю, якого кумедного їжачка подарував нам каштан.

Хлопчик спідлоба зиркнув на колючку — і губи розтяглися в широкій усмішці. Обережно взяв простягненого красеня і вдячно подивився дівчинці в очі.